

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 15Csp/9/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122200888
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Johana Bertová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2024:8122200888.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Johanou Bertovou v spore žalobcu A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. X, XXXXX D. zastúpený JUDr. Igor Šafranko, so sídlom ul. Sovietskych hrdinov 163/66, 08901 Svidník, proti žalovanému POHOTOVOSTĚ s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 81109 Bratislava, IČO: 35807598 zastúpený JUDr. Katarínou Hegedušovou, advokátkou, so sídlom Majerníkova 3/A, 84105 Bratislava o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov a o vydanie bezdôvodného obohatenia 235 EURO s príslušenstvom takto:

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 235 EURO spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 235 EURO od 03.02.2022 do zaplataenia a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenu Okresného súdu Prešov dňa 19.01.2022 domáhal toho, aby súd určil, že úver poskytnutý na základe zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX zo dňa 25.01.2013, je bezúročný a bez poplatkový, zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 235 EURO spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 235 EURO od 03.02.2022 do zaplataenia a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku a určil, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o úvere číslo XXXXXXXX zo dňa 25.01.2013, uvedená vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru – bod 10) o tej časti poplatku zahŕňajúcej náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere, spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

2. Žalobca odôvodnil žalobu tým, že: Žalobkyňa so žalovaným uzatvorila spotrebiteľskú zmluvu. Ide o Zmluvu o úvere č. XXXXXXXX, zo dňa 25.1.2013 (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej jej žalovaný poskytol úver vo výške 300,-- eur, za poplatok vo výške 220,-- eur s tým, že celkovú čiastku vo výške 520,-- eur žalovanému zaplatí 1 mesačnou splátkou do 6.10.2013. RPMN bola v Zmluve uvedená vo výške 128,20 %. Zároveň so Zmluvou jej bola predložená na podpis aj Dohoda o plnení v splátkach k Zmluve o úvere č. XXXXXXXX, zo dňa 25.1.2013 s tým, že v zmysle uvedenej dohody sa zaviazala žalovanému zaplatiť celkovú čiastku 520,-- eur v 8 pravidelných mesačných splátkach vo výške 65,-- eur. Výška RPMN uvedená v tejto dohode je 389,53 %. Žalovanému na predmetný úver zaplatila 535,-- eur. Poplatok vo výške 220,-- eur je z časti tvorený nákladmi na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere, spolu so všetkou administratívou s tým spojenou (čl. 10 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru). Žalovaný jej neposkytol reálne plnenie za takýto poplatok. Ako súčasť formulára zmluvy nebol individuálne dojednaný a svojou výškou, na jednej strane a absenciou, zodpovedajúceho protiplnenia,

na strane druhej, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a preto predstavuje podľa § 53 ods. 1 OZ neprijateľnú podmienku. Zo zmluvy nie je možné zistiť, o aké administratívne plnenie ide. Hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán, v neprospech spotrebiteľa, spočíva v tom, že si žalovaný nárokuje poplatok za úkony, ktoré nie sú spotrebiteľom vopred známe, ani len svojim obsahom. Výška tohto poplatku prevyšuje sumu, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť ako úrok a navyše, nie je ničím odôvodnené, prečo poplatok závisí od výšky poskytnutého úveru. Nie je jasné, z akých dôvodov žiada žalovaný vyšší poplatok od spotrebiteľa, ktorému požičiava vyššiu sumu, ako od spotrebiteľa, ktorému požičiava menej. Ako súvisí výška požičanej sumy s výškou administratívneho poplatku, ak sa bude vychádzať z významu pojmu administratíva, podľa slovníka slovenského jazyka, ako správa, riadenie, vybavovanie vecí podniku a pod? Čo sa týka predmetného poplatku, poukazujem na rozsudok OS Prešov sp. zn. 11C/42/2012, z 13.9.2013, ktorým súd rozhodol o tom, že zmluvná podmienka v úverovej zmluve, o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú 2/3, zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere, spolu s administratívou s tým spojenou, predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Predmetný rozsudok bol potvrdený rozsudkom KS Prešov sp. zn. 5Co/219/2013, z 21.8.2014. Nakoľko o neprijateľnosti predmetnej zmluvnej podmienky bolo právoplatne rozhodnuté, ako na to poukazuje vyššie, dáva do pozornosti publikáciu, Števek, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1 – 450. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2015, 635 – 636 s.. Taktiež dáva súdu do pozornosti neprimeranú výšku RPMN 389,53 % uvedenú v Dohode o plnení v splátkach k Zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX, zo dňa 25.1.2013, pričom v samotnej Zmluve o úvere je uvedená výška RPMN 128,20 %. Má za to, že ide o klamanie a zavádzanie spotrebiteľa. Pri uzatváraní zmluvy o úvere nebola informovaná o presnej výške RPMN. Takéto následné korigovanie ustanovení zmluvy o spotrebiteľskom úvere novou listinou určite nezodpovedá prístupu veriteľa k jednaniu s dlžníkom s odbornou starostlivosťou. Je táto listina súčasťou zmluvy o úvere, alebo je novou zmluvou? Z akého dôvodu majú tieto listiny niektoré náležitosti zhodné a iné odlišné (RPMN)? Žalobkyňa poukazuje na § 8 ods. 3, 4 zák. č. 250/2007 Z.z.. Je presvedčená o tom, že žalovaný úmyselne použil klamlivú obchodnú praktiku v priebehu uzatvárania predmetnej zmluvy o úvere. Vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o spotrebiteľský úver, zmluva musí obsahovať náležitosti podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, platného a účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy (ďalej len ZoSÚ). Zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/, f/ a j/ ZoSÚ. Znenie ZoSÚ neumožňuje nahrádzať jeden pojem druhým, ani používať jeden údaj, ako pomôcku na výpočet, alebo určenie iného údaju. Doba trvania zmluvy musí byť spotrebiteľovi známa najneskôr v čase, keď vstupuje do zmluvného vzťahu, tak aby bol spotrebiteľ zrozumiteľne a jednoznačne informovaný o predpísaných náležitostiach, týkajúcich sa zmluvného vzťahu, už v čase jeho vzniku. Čo sa týka doby trvania zmluvy, požiadavka ZoSÚ uvádzať dobu trvania zmluvy, zodpovedá požiadavke čl. 10 ods. 2 písm. c/ Smernice, len s tým rozdielom, že slovné spojenie ZoSÚ „doba trvania“, je v Smernici vyjadrené slovným spojením „dĺžka trvania“. Aj pojem „doba trvania“ aj „dĺžka trvania“, vyjadruje sumár intervalu od – do. Ak teda vnútroštátne právo, v súlade s právom únie vyžaduje ako samostatnú náležitosť uvádzať dobu trvania zmluvy a ako samostatnú náležitosť uvádzať výšku, počet a frekvenciu splátok, tak nemožno tvrdiť, že ak zmluva obsahuje jednu skupinu predpísaných náležitostí, z ktorej sa dá vyvodiť, alebo vypočítať aj obsah a hodnota ďalšej náležitosti, ale v zmluve explicitne neuvedenej, tak že to má mať ten istý význam, ako keby explicitne nevyjadrenú obligatórnu náležitosť zmluva obsahovala. To znamená, že na splnenie požiadavky uvádzať v zmluve dobu trvania zmluvy, nepostačuje v zmluve uviesť údaje, z ktorých sa dá doba trvania zmluvy odvodiť, ale doba trvania zmluvy musí byť vzmluve jednoznačne určená, transparentným a jednoznačným vyjadrením, a to sa týka aj predpokladov RPMN. Poukazuje k tomu na uznesenie Krajského súdu Prešov, sp. zn. 19Co/76/2019, z 20.2.2020. Rovnako aj rozhodnutia Krajského súdu Prešov, sp. zn. 7Co/175/2018, z 29.4.2019; sp. zn. 22Co/81/2018, z 29.4.2019; sp. zn. 5Co/38/2019, z 20.2.2020; sp. zn. 19CoCsp/41/2020, z 13.5.2021. Zmluva neobsahuje správny údaj o výške RPMN, ktorý je v zmluve uvedený vo výške 128,20 %. V Dohode o plnení splátkach k Zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX, zo dňa 25.1.2013 je uvedený údaj o výške RPMN 389,53 %. Predkladá výpočet RPMN, podľa oficiálnej internetovej interaktívnej kalkulačky Ministerstva financií SR, z Portálu finančnej osvetly a ochrany finančného spotrebiteľa MF SR, ktorá vyžaduje aj zadanie dátumu uzatvorenia zmluvy. Podľa tejto oficiálnej kalkulačky MF SR je hodnota RPMN 363,55 %. Zmluva neobsahuje ani transparentné a jednoznačné uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN. V súvislosti s povinnosťou žalovaného uvádzať v úverovej zmluve aj predpoklady, ktoré boli použité na výpočet RPMN, poukazuje na rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 3Co/7/2017, zo 6.4.2017. z ktorého vyberám: „K údaju o RPMN (ročnej percentuálnej miere nákladov) odvolací súd zdôrazňuje, že ide o jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje

všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Pri údajoch o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Zákonnodarca jasne stanovil, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN. Odvolací súd preto zastáva názor, že týmito predpokladmi je uvedenie výšky úveru, výšky splátky, jej intervalu, počtu splátok, uvedenie výšky úrokovej sadzby a prípadných poplatkov. Je nepochybné, že v predmetnej úverovej zmluve tento údaj chýba, nie je uvedené aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN, a preto správne konštatoval súd prvej inštancie, že už len z tohto jediného dôvodu je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov (porov. rozsudok KSPO sp.zn. 3Co 124/2016 z 3.11.2016). Je pritom nesporné, že v predmetnej zmluve spomínané predpoklady pre výpočet RPMN uvedené nie sú. Súd len pripomína, že tá istá povinná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedená aj v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 a to v článku 10 ods. 2 písm. g/." K posudzovaniu predpokladov RPMN, poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 19Co/228/2016, zo 7.11.2017, rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 19Co/23/2019, z 30.5.2019. Poukazuje aj na odôvodnenie 39. rozsudku Okresného súdu Prešov, sp. zn. 11Csp/187/2018, z 1.2.2019 a odôvodnenie 33. rozsudku Okresného súdu Prešov, sp. zn. 11Csp/187/2018, z 10.6.2020. Rovnako aj napr. rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 15CoCsp/9/2020, z 9.6.2020, odôvodnenie 18. Pre úplnosť poukazuje v tejto súvislosti na bod 3. výroku rozsudku Súdneho dvora EÚ, vo veci C-448/17. Z tohto rozsudku Súdneho dvora EÚ vyplýva, že zmluva musí obsahovať nielen matematický vzorec výpočtu RPMN, ale tento vzorec musí byť doplnený predpokladmi nevyhnutnými na uskutočnenie tohto výpočtu, čo neznamená nič iné, ako doplnenie jednotlivých premenných vo vzorci, konkrétnymi číselnými údajmi výpočtu aj s ich pomenovaním, teda všetky predpoklady na výpočet RPMN. Aj keby úver nebol bezúročný a bez poplatkov z dôvodov uvedených vyššie, tak v zmluve o úvere je uvedená výška ročnej úrokovej sadzby 39,15 %. V tejto súvislosti poukazuje na priemerné úrokové miery z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny, pri spotrebiteľských úveroch so splatnosťou do 1 roka, za január 2013, vo výške 7,98 % p.a. Z uvedeného vyplýva, že úrok stanovený veriteľom v zmluve o úvere je takmer päťnásobne vyšší. Výška úrokov musí byť v súlade s § 39 OZ, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. V opačnom prípade je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavami v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Cdo 1/2009 zo dňa 31. júla 2009). Vzhľadom na uvedené považuje ročnú úrokovú sadzbu uvedenú v Zmluve o úvere č. 802001657, zo dňa 25.1.2013, vo výške 39,15 %, za absolútne neplatnú. O podozrení, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil, sa dozvedela od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, o čom Prehlásenie z 1.7.2021 v prílohe predkladá. Žalovanému som na predmetný úver zaplatila sumu 535,-- eur, ako na to poukazujem vyššie. Pri poskytnutí úvere 300,-- eur, sa teda žalovaný na jej úkor mohol bezdôvodne obohatiť o sumu 235,-- eur. Podmienkou priznania bezdôvodného obohatenia je posúdenie súdom, či ide o úver bezúročný a bezpoplatkový a z tohto zistenia súdu sa aj ona dozvie, či sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil, alebo nie, a v akej výške. (§ 11 ods. 4 ZoSÚ) V prípade vznesenia námietky premlčania žalovaným, je potrebné vychádzať z eurokonformného výkladu inštitútu premlčania, ako tento vyplýva z rozsudku Súdneho dvora EÚ, vo veci C-485/19 v spojení s rozsudkom Súdneho dvora EÚ, v spojených veciach C-698/18 a C-699/18. O tom, či sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil sa jej podozrenie potvrdí až zistením súdu o tom, či predmetný úver je, alebo nie je bezúročný a bez poplatkov.

3. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním doručeným súdu 07.02.2022, ktorý navrhol žalobu zamietnuť a v ktorom uviedol: Žalobca uzatvoril so žalovaným dňa 25.01.2013 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 300,- Eur a žalobca sa zaviazal poskytnutý úver vrátiť a zaplatiť celkové náklady spojené s úverom vo výške 220,- Eur, t. j. zaplatiť celkovú čiastku 520,- Eur (ďalej len „Zmluva“). Žalobca sa zaviazal poskytnutý úver vrátiť v 1. splátke vo výške 520,- Eur, do 06.10.2013 (ďalej len „Zmluva“). Zmluva bola uzavretá podľa ust. § 497 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“). V zmysle ust. § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka má Zmluva povahu absolútneho obchodu. Aplikácia právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, nie je možná, nakoľko právny vzťah medzi žalovaným a žalobcom, s prihliadnutím na charakter zmluvy, nie je vzťahom spotrebiteľským. Žalovaný má za to, že sa dodatočne nemožno dovolávať inej kvalifikácie právnej povahy zmluvy, keďže jej uzavretie v uvedenej forme (zmluva o úvere podľa Obchodného zákonníka) sám svojím konaním žalobca vyvolal a inicioval. Zmluvné strany sa môžu dohodnúť na základe akého zákona sa ich zmluvné vzťahy v budúcnosti budú spravovať. Rovnako k danému prípadu došlo v predmetom spore. V zmysle Všeobecných podmienok poskytnutia úveru sa zmluvné strany dohodli na tom, že ich vzťahy sa budú spravovať ustanoveniami

Obchodného zákonníka. Zmluva sa uzatvorila v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka z čoho jasne vyplýva, že iný zákon ani na daný zmluvný vzťah nie je možné aplikovať. Žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn.: 9Co/343/2013. Žalobca svoju vôľu uzavrieť každú jednotlivú potvrdil svojim podpisom na Zmluvách. Skutočnosť, že žalobca dodatočne usúdil, že Zmluvy sú pre neho subjektívne nevýhodné ešte nezakladá absolútnu neplatnosť právneho úkonu a nemožno ju kvalifikovať ako nedostatok vážnosti vôle. Žalovaný má za to, že v uzavretie Zmlúv nemalo v žiadnom prípade za následok nezákonné postihnutie jeho majetku a vlastníctva. Vážnosť vôle nie je možné zamieňať s ľahkovážnosťou spotrebiteľa. Niet pochyb o tom, že žalovaný je priemerným spotrebiteľom. Súdny dvor Európskej únie zadefinoval priemerného spotrebiteľa ako „v rozumnej miere pozorného a opatrného, bez nariadenia znaleckého posudku, či prieskumu verejnej mienky spotrebiteľov“ (z Rozsudku SDEÚ zo dňa 16.07.1998, sp. zn.: Gut Springenheide GmbH, E. F. v. Oberkreisdirektor des Kreises Steinfurt – Amt für Lebensmittelüberwachung). V zmysle judikatúry Súdneho dvora Európskej únie bola táto definícia prenesená aj do sekundárneho práva Európskej únie, konkrétne do Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005, kde v bode 18. preambuly je stanovené, že „v súlade so zásadou proporcionality a z dôvodu umožnenia účinného uplatňovania zamýšľanej ochrany vzala táto smernica za kritérium priemerného spotrebiteľa, ktorý je v rozumnej miere dobre informovaný, vnímavý a obozretný, pri zohľadnení sociálnych, kultúrnych a jazykových faktorov“. V dôsledku uvedenej definície nemožno hovoriť o nedostatku vážnosti vôle na strane žalovaného, ktorý bol pri uzavieraní Zmluvy dobre informovaný avšak ľahostajný. Uvedenému konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu určením absolútnej neplatnosti Zmluvy. Nedostatok opatrnosti spotrebiteľa taktiež nespôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Žalobca poukazuje aj na Rozsudok Súdneho dvora zo dňa 12.01.2006, sp. zn.: C-361/04, vo veci Claude Ruiz – Picasso a ďalší v. OHIM, podľa ktorého „priemerný spotrebiteľ vykazuje najvyšší stupeň pozornosti vo chvíli, keď si pripravuje a realizuje svoj výber medzi rôznymi výrobkami dotknutej kategórie.“ Ďalej žalovaný poukazuje na rozsudok Súdneho dvora „Freiburger Kommunalbauten“ (C-237/02), 1. apríla 2004. V zmysle predmetného rozhodnutia a právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa súd je oprávnený ex offio skúmať či spotrebiteľská zmluva obsahuje neprijateľné podmienky a v takom prípade ju vyhlásiť za neplatnú. Postup súdu, ktorým určil že Zmluva je neplatná ako celok by bol v rozpore s právnymi predpismi, pretože týmto postupom by inak došlo k porušeniu základného princípu záväzkového práva a to princípu pacta sunt servanda. Zákon č. 129/2010 Z. z. považuje zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov v prípade, ak dôjde k naplneniu § 11 (1). Nakoľko nedošlo k naplneniu dôvodov, na ktoré napokon ani priamo žalovaný nepoukázal nemožno zmluvu o spotrebiteľskom úvere považovať za bezúročnú a bez poplatkov. V Zmluve na prednej strane je uvedené nasledovné: „Veriteľ sa zaväzuje poskytnúť dlžníkovi úver v sume 300,- Eur a dlžník sa zaväzuje zaplatiť veriteľovi túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 220,- Eur, t.j. celkovo zaplatiť čiastku 520,- Eur v 1 splátke 520,- Eur do 06.10.2013 na účet veriteľa špecifikovaný vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru.“ Z uvedeného vyplýva, že nemožno hovoriť o absencii výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Každá vyššie uvedená splátka je prednostne započítavaná na istinu, až potom na poplatok a úroky. Každý klient je o tom informovaný ústne. Na základe uvedeného nemožno hovoriť o absencii i výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zákon č. 129/2010 Z. z. jasne hovorí o bezúročnosti a bezpoplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v prípade RPMN, ktorá je uvedená nesprávne alebo absentuje. Nakoľko nebol naplnený ani jeden z uvedených prvkov nemožno považovať zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov. Rovnako nemožno hovoriť o uvádzaní do omylu, pretože dlžníkovi bol jasne vysvetlený rozdiel medzi RPMN v prípade ak si požiada o uplatnenie splátkového kalendára a nedodrží splátku tak ako sa uvádza na prednej strane zmluvy. Na základe uvedeného máme za to, že súd nesprávne posúdil predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere za bezúročnú a bez poplatkov, nakoľko obsahuje všetky obligatórne náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch a teda všetky taxatívne náležitosti uvedené v zákone o spotrebiteľských úveroch, ktorých absencia má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru sa v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere nenapĺňajú. Máme za to, že žalovaný si splnil všetky obligatórne náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis. Vykonávacím predpisom je Nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Podľa § 1a ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa §

1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Na účely tohto nariadenia vlády sa obdobným úverom alebo pôžičkou rozumie obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa predchádzajúcej vety. Podľa § 1 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „nariadenie“) odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Pri výpočte odplaty sa vychádza z predpokladu, že spotrebiteľská zmluva zostane platná dohodnutý čas a že dodávateľ a spotrebiteľ si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a lehotách dohodnutých v spotrebiteľskej zmluve. Nariadenie definuje odplatu ako úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytovaní peňažných prostriedkov. Žalovaný je toho názoru, že úrok nie je odplatom pri poskytnutí peňažných prostriedkov, ale je odplatom, ktorá sa platí pri užívaní alebo v súvislosti s vrátením peňažných prostriedkov. V prípade úroku ide o plnenie, ktoré je dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy, ale nie je spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov z dôvodu, že je spojené s užívaním a vrátením peňažných prostriedkov a úrok nie je ani vyžadovaný pri poskytnutí peňažných prostriedkov, ale až po poskytnutí peňažných prostriedkov. Je teda zrejme, že slovenské právo a slovenský zákonodarca poplatok za spracovanie zmluvy nielenže pripúšťa, ale aj výslovne uvádza. K žalobe o určenie neplatnosti použitia neprijateľnej podmienky podľa § 53 Čo sa týka poplatok za poskytnutie úver, ten nie je podľa žalovaného neprimerane vysoký vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný je nebankovým subjektom, ktorého riziko podnikania, ako aj podnikateľské náklady sú rozdielne – vyššie oproti bankám. Pokiaľ ide o samotnú výšku príslušného poplatku, tento v čase uzatvorenia Zmluvy žalobcovi vyhovoval, keďže nič voči jeho výške nenamietal, Zmluvu uzatvoril a peňažné prostriedky od žalovaného prostredníctvom obchodného zástupcu prevzal. Teda bolo na dobrovoľnom rozhodnutí dlžníka či na dané podmienky Zmluvy pristúpi alebo nie. Pokiaľ ide o výšku príslušného poplatku, tento je v Zmluve dostatočne jasne uvedený, výrazne napísaný, je uvedený hneď pri sume poskytnutého úveru, teda Žalobca musel vedieť posúdiť hodnotu protiplnenia a mal okamžite pri podpisovaní Zmluvy vedieť, aká je cena úveru. Žalobca v prípade, že po podpise Zmluvy nadobudol pocit, že podpísal nevýhodnú zmluvu alebo že odplata, úrok či ročná percentuálna miera nákladov je vysoká, mal právo odstúpiť od Zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené právo žalobca nevyužil, z čoho jednoznačne vyplýva, že súhlasil s obsahom Zmluvy a so všetkými podmienkami poskytnutia úveru. Podľa názoru žalovaného dohodnutá výška nie je neprimeraná a nie je ani v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, resp. dobrými mravmi, a to aj vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný poskytuje úvery z vlastných zdrojov, nevyžaduje zabezpečenie pri poskytnutí úveru, vzhľadom na podmienky, za ktorých žalovaný poskytol úver žalobcovi (poskytovanie úveru na adrese trvalého alebo prechodného bydliska žalobcu) a s ohľadom na ďalšie obchodné riziko žalovaného. Z uvedeného dôvodu ako aj vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný nežiadal od žalobcu zabezpečenie úveru, účastníci dohodli tieto úroky z omeškania a takto prejavenu vôľu účastníkov by mal aj súd rešpektovať. Žalovaný poukazuje na ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že vyššie uvedená argumentácia vychádzajúca zo znenia smernice, je v celom rozsahu aplikovateľná aj na právny poriadok Slovenskej republiky. Predmetom prieskumu nemôžu byť zmluvné dojednania týkajúce sa primeranosti ceny. Ak by takýto prieskum bol prípustný, dochádzalo by k neprimeraným a extrémnym zásahom do trhu a v konečnom dôsledku k regulácii cien všetkých tovarov a služieb. Taká regulácia cien by bolo v priamom rozpore s čl. 55 ods. 1 Ústavy SR, podľa ktorého hospodárstvo Slovenskej republiky je postavené na princípoch sociálne a ekologicky orientovanej trhovej ekonomiky. Žalobcom navrhovaná aplikácia ustanovení o ochrane spotrebiteľa by nad prípustnú mieru zasiahla do základných hybných síl nášho a európskeho hospodárstva. Z uvedeného vyplýva, že zmluvné dojednanie, ktoré podliehalo prieskumu v tomto konaní, je celkom jednoznačne cenovým dojednaním a vzhľadom na ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako aj článku 4 odsek 2 Smernice Rady 93/13/EHS je vylúčené, aby súd preskúmaval primeranosť tohto dojednania. Ustanovenie § 137 CSP uvádza jednotlivé druhy žalôb demonštratívne. Iná súkromnoprávna žaloba, teda v ust. § 137 neuvedená, je prípustná ale iba za predpokladu, že osobitný petit vyplýva z hmotného práva. Inými slovami hmotné právo musí založiť oprávnenie súdu rozhodnúť tak, že výrok rozhodnutia neznie ani na splnenie povinnosti, ani na deklaratorne určenie (ne) existencie práva, či právnej skutočnosti. Na identifikáciu či ide tzv. inú, v § 137 nepomenovanú súkromnoprávnou žalobu je rozlišovacím kritériom žalobný návrh (petit neuvedený v § 137) a zároveň aj právny dôvod tvrdeného práva (napr. žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku, žaloba na zrušenie alebo obmedzenie vecného bremena, žaloba jedného z manželov o zrušenie bezpodielového

spoluvlastníctva manželov atď.). Význam ustanovenia § 137 nie je len deskriptívny (vymenovanie niektorých druhov žalôb), ale predovšetkým normatívny. Jeho normatívny význam spočíva v tom, že vymedzuje podmienky prípustnosti pre niektoré druhy žalôb. Pri žalobám na plnenie nie je v § 137 sice explicitne vyjadrená žiadna podmienka prípustnosti, interpretáciou však možno dospieť k záveru, že žaloba na plnenie je procesne prípustná, ak bude navrhovaný rozsudok vykonateľný podľa predpisov exekučného práva. Žaloby na usporiadanie práv a povinností identifikujeme na základe ich právneho dôvodu. Žalovaný má za to, že z hmotného práva musí vyplývať, že súd má oprávnenie rozhodnúť, že existujúci právny vzťah medzi stranami modifikuje, mení jeho obsah. Žalovaný má za to, že žaloba o zdržanie sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy nemá povahu žiadnej zo žalôb uvedených v ustanovení § 137 CSP (ktoré vymedzuje pozitívnoprávne členenie súkromnoprávných žalôb) a oprávnenie súdu rozhodnúť o predmetnej žalobe nie je založené ani ustanoveniami hmotného práva. Žalovaný si na tomto mieste dovoľuje požiadať súd, aby v prejednávanej veci posudzoval procesnú prípustnosť žaloby s poukazom na ust. § 137 písm. d) CSP. Vychádzajúc zo znenia ust. § 137 písm. d) CSP je možné konštatovať, že CSP v zásade nepripúšťa určovacie žaloby o určenie právnej skutočnosti s výnimkou žalôb za podmienky, že to vyplýva z osobitného právneho predpisu. Osobitným právnym predpisom, t. j. výnimka žalôb o určenie právnej skutočnosti je Zákonník práce (žaloba o určenie neplatnosť skončenia pracovného pomeru. Podľa ust. § 77), zákon o dobrovoľných dražbách (žaloba o neplatnosť dražieb podľa ust. § 21 ods. 2), Občiansky zákonník (žaloba o neplatnosť výpovede nájmu bytu podľa ust. 711 ods. 6). Pre tieto výnimky (podľa ust. § 137 písm. d) CSP je spoločné, že priamo osobitný právny predpis, resp. právna norma vo svojej dikcii priznáva oprávnennej osobe domáhať sa na súde určenia tejto právnej skutočnosti. Žalovaný má za to, že v danom prípade žalobca, ktorý by sa domáhal neplatnosti Dohody, domáhal sa určenia právnej skutočnosti a nie určenia, či tu právo je alebo nie je. Zmluvy a iné právne úkony, ich existencia, platnosť, resp. neplatnosť sú právnymi skutočnosťami (§ 2 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Určenie existencie právnej skutočnosti (napr. že právny úkon je neplatný) odporuje vo svojej podstate zásade, že súd má určiť aktuálny právny stav. Takéto určenie právnej skutočnosti podľa citovaného § 137 písm. d) CSP je možné len vtedy, ak to vyplýva z osobitného právneho predpisu. Právny úkon (v danom prípade dohoda ako viacstranný právny úkon) je právnou skutočnosťou, s ktorou objektívne právo spája vznik, zmenu a zánik (rovnako aj zrušenie) práv a povinností. Z toho vyplýva, že pre účely ust. § 137 CSP je potrebné vnímať žalobu o určenie platnosti (neplatnosti) právneho úkonu ako žalobu o určenie právnej skutočnosti. Nová právna úprava CSP pripúšťa žalobu na určenie právnej skutočnosti iba za predpokladu, že tak vyplýva z právneho predpisu (najmä z hmotného práva). Žalovaný má za to, že za takýto právny predpis nie je možné považovať zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ktorý v žiadnom zo svojich ustanovení, a to ani v ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nepripúšťa žalobu o určenie právnej skutočnosti. Podľa tohto citovaného ustanovenia sa spotrebiteľ môže domáhať ochrany svojho práva, ale nie je v zákone presne špecifikované, že ide o žalobu o určenie právnej skutočnosti; vo všeobecnosti zákon o ochrane spotrebiteľa iba konštatuje oprávnenie spotrebiteľa domáhať sa ochrany svojho práva bez toho, aby bližšie špecifikoval typ žaloby, ktorou sa spotrebiteľ môže domáhať svojho práva proti porušiteľovi na súde. Žalovaný uvádza, že je toho názoru, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Žalobca plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, ktorá nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy o úvere nikdy neodpadol (nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, zrušeniu zmluvy a pod.) a majetkový prospech získal žalovaný z poctivých zdrojov. Žalobca vo svojom vyjadrení okrem iného tvrdí, že zo strany žalovaného ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Občiansky zákonník podstatu úmyselného konania nevymedzuje a z toho dôvodu sa pri skúmaní úmyslu konania osoby vychádza z právnej úpravy zavinenia v trestnom práve. Zavinenie je budované na dvoch zložkách a to vedomostnej a vôľovej a podľa stupňa vôľovej zložky sa rozlišuje úmysel priamy a nepriamy. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní zmlúv o úvere, ale bolo by nutné, v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzatvorenia úverovej zmluvy preukázať, že žalovaný v čase uzatvorenia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne vedel alebo aspoň bol uzrozumený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje. Žalovaný so žalobcom uzatvoril zmluvu o úvere v zmysle zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, pričom veriteľ sa zaviazal, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky a dlžník sa zaviazal, že poskytnuté peňažné prostriedky veriteľovi vráti a zaplatí dohodnuté úroky. Žalovaný skutočne požadoval za poskytnutie peňažných prostriedkov odplatu vo forme úrokov za poskytnutý úver, keďže je to činnosť, ktorou sa žalovaný v čase uzatvorenia zmlúv o úvere zaoberal a na ktorú mal oprávnenie, nakoľko žalovaný mal v predmete podnikania aj poskytovanie úverov z vlastných zdrojov, čo medzi stranami sporu sporné nebolo. Táto skutočnosť, avšak, nedokazuje

úmysel žalovaného získať bezdôvodné obohatenie. Žalovaný v čase uzatvorenia zmlúv o úvere nemohol mať vedomosť, ani predpokladať to, že o niekoľko rokov neskôr môže byť predmetná zmluva o úvere posúdená ako zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorá neobsahuje podstatné náležitosti podľa zákona o spotrebiteľských úveroch.

4. Žalobca sa k podaniu žalovaného vyjadril podaním doručeným súdu 21.04.2020, v ktorom uviedol: Nesúhlasí s názorom žalovanej, že Zmluva o úvere č. XXXXXXXXXX, zo dňa 25.01.2013 spadá pod režim Obchodného zákonníka a preto nemožno aplikovať normy spotrebiteľského práva. Právny problém aplikácie ustanovení Obchodného zákonníka na spotrebiteľské právne vzťahy je riešený bohatou rozhodovacou praxou a judikatúrou slovenských súdov, či už Najvyššieho súdu SR alebo Ústavného súdu SR. V zmysle takto vymedzenej právnej úpravy sa na všetky spotrebiteľské právne vzťahy prednostne použije občianskoprávna úprava pred úpravou obchodnoprávnou, a to vrátane problematiky aplikácie Občianskeho zákonníka alebo Obchodnoprávneho zákonníka. Žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21.04.2015 sp.zn. 3MCdo/12/2014. Na podporu jej tvrdení poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 402/2013 zo dňa 19.06.2013. Keďže výlučne spravovanie záväzkového vzťahu ustanoveniami Obchodného zákonníka by bolo pre mňa ako spotrebiteľa nevýhodnejšie, táto zmluvná podmienka vytvára materiálnu disproporciu v môj neprospech podľa § 53 ods. 1 OZ, pretože sa týmto vopred vzdávam svojich zákonných práv a zhoršujem si tým svoje zmluvné postavenie ako to predpokladá § 54 ods. 1 OZ v súvislosti s § 52 ods. 2 a § 39 OZ. Navyše, nejde o jej individuálne dojednanie a ide o stav podľa § 53 ods. 2 OZ. O neprijateľnosti obdobnej zmluvnej podmienky rozhodol rozsudkom Krajský súd v Prešove sp. zn. 8Co/34/2017 zo dňa 20.02.2018, ktorý potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 10C/56/2016 zo dňa 29.11.2016. Rovnako poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/93/2016 zo dňa 27.10.2016. Vo vzťahu k prípustnosti žaloby na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti uvádza nasledovné rozhodnutia: čl. 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 05. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 3 ods. 5 prvá veta zákona o ochrane spotrebiteľa. Poukazuje na ustanovenie § 11 ods. 4 zák. č. 129/2010 Z. z., v znení zák. č. 279/2017 Z. z., s účinnosťou od 01.01.2018. Z ustanovenia § 11 ods. 4 ZoSÚ vyplýva, že spotrebiteľ má vždy právo žiadať, aby súd posúdil či je úver bezúročný a bez poplatkov výrokom rozsudku, a to bez ohľadu na to, či by inak mohol túto otázku posúdiť len ako otázku predbežnú. Žalovaná sa vo svojom vyjadrení síce vyjadruje k problematike bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, avšak vo vzťahu k iným zmluvným náležitostiam, a to výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V žalobe však namieta absenciu náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a), f) a j) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Žalovaná taktiež nenamieta ani absenciu doby trvania zmluvy. Pokiaľ vychádza zo Zmluvy o úvere, tak v tejto exaktne takýto údaj nie je vyjadrený. Túto náležitosť nie je možné stotožňovať ani s údajom o konečnej splatnosti úveru. Údaj o termíne konečnej splatnosti je samostatnou náležitosťou a v praxi nemusí byť totožný s údajom o konci doby trvania zmluvy. Z uvedeného dôvodu preto aj zákonodarca vyžaduje uvedenie týchto náležitostí samostatne. Zmluva náležitosť doby trvania spôsobom ako to vyžaduje zákon na vnútroštátnej úrovni a smernica na únijnej úrovni neobsahuje a jej zisťovanie z iných náležitostí, resp. výpočet samotným spotrebiteľom, požiadavke zákona na uvádzanie doby trvania zmluvy nezodpovedá. V praxi výpočty spotrebiteľa a dodávateľa nemusia byť totožné, čo môže privodiť rozpory. Z uvedeného dôvodu preto aj zákonodarca vyžaduje uvedenie jednotlivých náležitostí exaktne a samostatne. Za splnenie tejto požiadavky nemožno považovať dátum konečnej splatnosti, pretože sa jedná o iný údaj, resp. inú obligatórnu zmluvnú náležitosť. Označenie doby trvania uvedeným spôsobom v posudzovanej spotrebiteľskej zmluve v žiadnom prípade nemožno považovať za zachovanú. Doba trvania zmluvy musí byť spotrebiteľovi známa najneskôr v čase, keď vstupuje do zmluvného vzťahu, tak aby bol spotrebiteľ zrozumiteľne a jednoznačne informovaný o predpísaných náležitostiach, týkajúcich sa zmluvného vzťahu, už v čase jeho vzniku. Vyjadrenie doby trvania zmluvy má pri podpise spotrebiteľskej zmluvy význam pre spotrebiteľa, či ponúknutý úver akceptuje alebo nie, a to vzhľadom na subjektívne posúdenie svojej budúcej ekonomicko-finančnej situácie. Konanie dodávateľa z tohto hľadiska môžem označiť ako nekalú obchodnú praktiku, pričom považujem za neprípustné, aby dodávateľ prenášal svoju zákonnú povinnosť priamo na spotrebiteľa (spotrebiteľ si má samostatne určiť zmluvnú náležitosť vyvodením z iných náležitostí). Spotrebiteľ z dôvodu prevládajúcej dôvery v správnosť a poctivosť postupu dodávateľa nepocituje dôvodnosť čiťat veľké množstvo zmluvných ustanovení, pričom sa domnieva, že sú v súlade s právnymi predpismi a pravidlami ekonomiky. Zo strany dodávateľov však dochádza k zneužívaniu tejto dôvery a konaniu v rozpore s dobrými mravmi. Naliehavosť tejto požiadavky vyplýva z veľkého množstva verejne prístupných

súdnych rozhodnutí. Ako som v žalobe preukázala, žalovaná do zmluvy zakomponovala nesprávnu výšku RPMN. Táto okolnosť je zrejmá nielen z výpočtu podľa internetovej kalkulačky, avšak aj z Dohody o plnení v splátkach k úverovej zmluve. Žalobkyňou predložený výpočet RPMN považujem za správny, pretože predstavuje výpočet na základe oficiálnej internetovej interaktívnej kalkulačky Ministerstva financií SR, z portálu finančnej osvetly a ochrany finančného spotrebiteľa MF SR, ktorá vyžaduje aj zadanie dátumu uzatvorenia zmluvy. Z argumentácie žalovanej vyplýva záver, že akýkoľvek výpočet realizovaný oficiálnou kalkulačkou Ministerstva financií SR je de facto nesprávny. Na druhej strane, však v konaní nepreložila na základe akého spôsobu (výpočtu) dospela k svojmu výsledku. Vo vzťahu k predmetnej kalkulačke odkazuje na stanovisko NBS (G.) K posudzovanej problematike poukazuje z množstva rozhodnutí len na jedno z novších, ktoré má k dispozícii, a to na uznesenie Krajskeho súdu v Prešove, sp. zn. 20CoCsp/54/2020, z 23.03.2021. Zo strany dodávateľa došlo k porušeniu zákazu uvádzať nepravdivé údaje spočívajúce v klamaní spotrebiteľa uvádzaním nepravdivého údaju o úrovni podmienok týkajúcich sa spotrebiteľských úverových zmlúv (nepravdivý údaj o výške RPMN), keď v prípade predmetnej zmluvy je nepochybné, že RPMN je uvedená nesprávne, resp. predstavuje nekalú podmienku, ktorá je neplatná a teda v predmetnej zmluve ako keby absentovala. Poukazuje aj na právny záver vyplývajúci z rozsudku Krajskeho súdu v Prešove č.k. 7Co/144/2019-180 zo dňa 28.05.2020, kde odvolací súd uviedol, že pokiaľ ide o predpoklady výpočtu RPMN, ak zákon vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať všetky predpoklady použité na výpočet RPMN je nepochybné, že do kategórie týchto predpokladov je potrebné zaradiť aj matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN. Ako inak by spotrebiteľ mohol preveriť správnosť takéhoto výpočtu RPMN ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybne má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom. Je nemysliteľné od spotrebiteľa očakávať, aby len na základe údaja o RPMN uvedenej v zmluve mohol posúdiť správnosť tejto náležitosti zmluvy. Opätovne poukazuje v tejto súvislosti na bod 3. výroku rozsudku Súdného dvora EÚ, vo veci C-448/17. Z tohto rozsudku Súdného dvora EÚ evidentne vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať nielen (a) úroveň RPMN (výsledok výpočtu), ale aj (b) matematický vzorec a (c) premenné (predpoklady) použité pri výpočte. Jedná sa o samostatnú náležitosť, pri ktorej nepostačuje iba všeobecné odkazovanie, že „predsa sa tieto údaje len niekde v tej zmluve nachádzajú...“. Zmluva musí obsahovať nielen matematický vzorec výpočtu RPMN, ale tento vzorec musí byť doplnený predpokladmi nevyhnutnými na uskutočnenie tohto výpočtu, čo neznamená nič iné, ako doplnenie jednotlivých premenných vo vzorci, konkrétnymi číselnými údajmi výpočtu aj s ich pomenovaním, teda všetky predpoklady na výpočet RPMN. Vo vzťahu k absencii predpokladov pre výpočet RPMN ako samostatnej obligatórnej náležitosti príkladom poukazuje na rozsudok Okresného súdu Humenné sp. zn. 11Csp/52/2020 zo dňa 19.11.2020; rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 29Csp/9/2019 zo dňa 23.11.2020, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5CoCsp/17/2021 zo dňa 16.12.2021; rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 10Csp/186/2019 zo dňa 03.12.2019 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15CoCsp/9/2020 zo dňa 09.06.2020, proti ktorému podal dovolanie dodávateľ, ktoré uznesením sp. zn. 9Cdo/104/2021 zo dňa 29.04.2021 Najvyšší súd SR odmietol. Poukazuje v tomto smere na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1MCdo/1/2019, zo dňa 31.07.2019. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, z ktorých vyplýva, že u nebankových subjektov sú akceptovateľné úroky, nie viac ako 100 % oproti priemeru bánk. Poukazuje k tomu, čo sa týka nebankových subjektov napr. na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6Co/114/2018, zo dňa 27.08.2019; sp. zn. 7Co/129/2018, zo dňa 21.01.2019; sp. zn. 20Co/19/2019, zo dňa 21.01.2019. Čo sa týka kamenných bánk, poukazuje napr. na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 7Co/132/2018, zo dňa 21.01.2019; sp. zn. 22Co/81/2018, zo dňa 29.04.2019. Rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 20Csp/167/2020, zo dňa 14.05.2021, bol za neplatný považovaný ročný úrok vo výške 20,47 %. Vo vzťahu k bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poukazuje aj na to, že na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru postačuje neuvedenie čo i len jednej z náležitostí zmluvy vyžadovaných zákonom a dodáva, že podľa § 54 ods. 2 OZ v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Čo sa týka predmetného poplatku, tento predstavuje už notoricky známu neprijateľnú zmluvnú podmienku používanú žalovaným. Z množstva rozhodnutí určujúcich jej neprijateľnosť poukazuje len na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, vydané v roku 2021, a to na rozsudky, sp. zn. 3Co/12/2021, z 15.07.2021 a sp. zn. 17CoCsp/20/2021, z 29.09.2021. Čo sa týka neprijateľnosti predmetnej zmluvnej podmienky, tak pre súdnu vec je rozhodujúce, aby existovalo hoci aj len jedno právoplatné rozhodnutie, ktoré určuje predmetnú zmluvnú podmienku za neprijateľnú a teda absolútne neplatnú. Podľa čl. 2 ods. 3 Ústavy SR, každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané. Ak z čl. 2 ods. 3 Ústavy SR vyplýva, že každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, tak z toho vyplýva aj to, že čo zakázané je, to konať

nemôže. Žalovaná má zakázané používať predmetné zmluvné podmienky. Súdu je z jeho činnosti aj známy postoj žalovanej k judikovanej neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá nerešpektuje § 53a OZ a o to viac je žaloba na určenie neprijateľnosti predmetnej zmluvnej podmienky dôvodnejšia. Poukazuje preto na publikáciu Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1037, 1038 s.: „Napriek tomu, že vyhlásenie zmluvnej podmienky za neprijateľnú v jednom individuálnom spotrebiteľskom spore nie je záväzná pre posúdenie tejto zmluvnej podmienky v inom individuálnom spotrebiteľskom spore, za predpokladu obdobných skutkových okolností by mal súd rozhodnúť obdobne. Zaväzuje ho k tomu požiadavka právnej istoty vyjadrená v článku 2 CSP, ako aj v rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR.“ K procesnej stránke dokazovania neprijateľnosti zmluvnej podmienky, ktorej neprijateľnosť už bola judikovaná, poukazujem na publikáciu: Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M., a kol. Občiansky zákonník I. § 1 – 450. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2015, 635 s., 636 s.: „Ak by však dodávateľ opätovne uplatnil žalobou plnenie na základe tej istej neprijateľnej podmienky, pre ktorú mu už súd raz plnenie z takejto zmluvnej podmienky nepriznal, súd mu žalobu bez ďalšieho môže zamietnuť a nemusí už opätovne zdôvodňovať nepríjemnosť zmluvnej podmienky. Stačí poukázať už na právoplatný rozsudok súdu. Súd nemôže priznať ochranu dodávateľovi, ak sa domáha plnenia v rozpore so zákonom.“ Nie je žiaden dôvod na to, aby tento procesný princíp neplatil aj v prípadoch, keď žalobu podá spotrebiteľ. S poukazom na uvedené považujem argumentáciu žalovanej za nenáležitú a navrhujem, aby súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalovanú zaviazal k náhrade trov konania v plnom rozsahu.

5. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobu vyjadril podaním doručeným súdu 14.3.2022, ktorý zotrval na svojich doterajších stanoviskách.

6. Na pojednávaní dňa 13.10.2022 žalobca uviedol, že: Žalobca zotráva na podanej žalobe a vyjadreniach a poukazuje na spotrebiteľskú zmluvu, ktorá neobsahuje obligatórne náležitosti, preto je bezúročná a bezpoplatková. Žalovaná sa vyjadruje iba k výške a počtu splátok, ktoré žalobca ani nenamietal. Čo sa týka neprijateľnej zmluvnej podmienky, táto je už je notoricky známa, preto žalobca navrhuje určiť túto ako neprijateľnú s poukazom na § 53a Občianskeho zákonníka.

7. Pojednávanie dňa 13.10.2022 sa žalovaný nezúčastnil, svoju neúčast' ospravedlnil a súhlasil s rozhodnutím v jeho neprítomnosti.

8. Súd vo veci vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými žalobcom a žalovaným: Žaloba na č.l. 1-5, Zmluva o úvere zo dňa 25.01.2013 na č.l. 6, Dohoda o plnení v splátkach k Zmluve o úvere zo dňa 25.01.2013 na č.l. 7, výpis z klientskej zóny žalovaného na č.l. 8, rozsudok Okresného súdu Prešov 11C/42/2012 na č.l. 9-11, rozsudok Krajského súdu Prešov 5Co/219/2013 na č.l. 12-15, interaktívna kalkulačka na výpočet RPMN na č.l. 16, priemerné úrokové miery z úverov na č.l. 17, prehlásenie Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS z 01.07.2021 na č.l. 18, vyjadrenie žalovaného doručené súdu 08.02.2022 na č.l. 29-32, replika žalobkyne doručená súdu 02.03.2022 na č.l. 41-46, vyjadrenie žalovaného doručené súdu 15.03.2022 na č.l. 51-52, vyjadrenie žalovaného doručené súdu 13.10.2022 na č.l. 59-61.

9. Rozsudkom sp. zn. 15Csp /9/2022 z 13.10.2022 súd vo veci rozhodol tak, že :

I. U r č u j e , že úver poskytnutý na základe zmluvy o úvere číslo 80201657 zo dňa 25.01.2013, je bezúročný a bezpoplatkový .

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 235 EURO spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 235 EURO od 03.02.2022 do zaplataenia a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Určuje, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o úvere číslo 80201657 zo dňa 25.01.2013, uvedená vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru – bod 10) o tej časti poplatku zahŕňajúcej náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere, spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

IV. Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

10. Krajský súd v Prešove Rozsudkom sp. zn. 17CoCsp/23/2023 z 27.7.2023 potvrdil prvoinštančný rozsudok vo výroku I. a III.. Vo výroku o povinnosti zaplatiť 235 s prísl. a v súvisiacom výroku o trovách

konania rozsudok zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie prvoinštančnému súdu a uložil tomuto súdu zaoberať sa otázkou ex offio premlčania uplatneného nároku žalobcom na finančné plnenie a o tomto nároku rozhodnúť.

11. Súd vo veci vykonal pojednávanie dňa 25.1.2024 na ktorom sa žalobca zúčastnil a žalovaný nezúčastnil a zotrvali na svojich doterajších stanoviskách.

12. Z vykonaného dokazovania súd zistil nasledujúci skutkový stav:

13. Dňa 25.01.2013 uzatvoril veriteľ – žalovaný a dlžník- žalovaný zmluvu o úvere číslo 80201657 na základe, ktorej veriteľ poskytol dlžníkovi sumu 300 EUR a dlžník sa zaviazal zaplatiť veriteľovi túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 200 EURO t.j. Celkovo zaplatiť čiastku 520 EURO v jednej splátke po 520 EURO celkový poplatok dlžníka spojených s úverom je tvorený súčtom úroku vo výške 39,15 % ročne z poskytnutého úveru čo predstavuje sumu vo výške 70,20 EURO a administratívnych nákladov na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou spojenou vo výške 141 EURO. Dlžník sa zaviazal zaplatiť celkovú čiastku 520 EURO, ak nie je dohodnuté inak do 16.10.2013 na účet veriteľa dlžník vzal na vedomie, že výška ročnej percentuálnej miery nákladov sa vypočítava v zmysle zákona a je vo výške 128,20%. v zmysle článku 10 všeobecných podmienok poskytnutia úveru dlžník uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške na základe tejto zmluvy ako svoj dlh voči veriteľovi, čo do dôvodu aj výšky tak, ako je uvedené v tejto zmluve a zaväzuje sa ju uhradiť v splátkach tak, ako je uvedené na 1 strane tejto zmluvy. Časť poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšná časť zahŕňa náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere so všetkou administratívou s tým spojenou.

14. Dohodou o plnení v splátkach k zmluve o úvere číslo XXXXXXXX zo dňa 25.01.2013 sa veriteľ – žalovaný a dlžník – žalobca dohodli, že predmetná zmluva o úvere sa mení nasledovne: dlžník sa zaväzuje veriteľovi uhradiť celkovú čiastku 520 EURO vo ôsmich pravidelných mesačných splátkach vo výške 65 EURO vždy k 6. kalendárnemu dňu v mesiaci počnúc dňom 06.03.2013. Dlžník berie na vedomie, že výška ročnej percentuálnej miery nákladov sa vypočíta v zmysle zákona a je vo výške 389,53%.

15. Z výpisu zo systému žalovaného – klientska zóna zo dňa 16.06.2021 vyplýva že žalobca zaplatil celkovú dlžnú sumu 535 EUR žalovanému a to v súvislosti so zmluvou číslo XXXXXXXX.

16. V zmysle interaktívne kalkulačky na výpočet RPMN výška RPMN predmetného úveru je 363,55%

17. Podľa Súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4. štvrtrok 2012 RPMN pri zmluvnej splatnosti od 6 do 12 mesiacov ostatné spotrebiteľské úvery vo výške do 1500 eur vrátane je 36,73 %.

18. V zmysle Prehlásenia Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS značka H 167/21 zo dňa 01.07.2021 žalobca sa na to združenie obrátil so žiadosťou, že potrebuje poradiť so zmluvou, ktorú uzavrel so žalovaným. Dňa 24.05.2021 predložil žalobca združeniu zmluvu o úvere číslo 80 20 1 65 7 zo dňa 25.01.2013. Po posúdení zmluvy ju informovali, že podľa ich názoru je pravdepodobné, že ide o zmluvu bezúročný a bez poplatkov a taktiež je pravdepodobné, že zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, o čom je oprávnený rozhodnúť len súd. Informovali ho, že ak veriteľ poskytol úver vo výške 300 eur a uhradil sumu 535 eur, čiže vyššiu sumu ako mu bola veriteľom poskytnutá, pravdepodobne došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane veriteľa o sumu 235 eur na jej úkor a že má právo sa súdnou cestou domáhať vydania tejto sumy, ako bezdôvodného obohatenia, o čom je taktiež oprávnený rozhodnúť len súd.

19. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

20. Podľa § 369 Obchodného zákonníka (1), ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti vzniká veriteľovi, ktorý si splnil svoje zákonné v zmluve povinnosti (2) právo požadovať z nezaplatennej sumy úroky z omeškania vo výške dohodnutej v zmluve a to bez potreby osobitného

upozornenia. (3) ak záväzok vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy a dlžníkom je spotrebiteľ, možno dohodnúť úroky z omeškania najviac do výšky ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva.

21. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

22. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

23. Podľa § 517 Občianskeho zákonníka (1) dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní je v omeškaní ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutému veriteľom má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení. (2) Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak niet podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

24. Podľa § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej tiež „OZ“), veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

25. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

26. Podľa § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia občianskeho zákonníka výška úrokov z omeškania je o 5 % vyššia ako základná úroková sadzba H. I. J. platná k 1. dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

27. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

28. Podľa § 2 písm. zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov na účely tohto zákona sa rozumie

a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania,5a)

b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti,

c) iným veriteľom právnická osoba, ktorá v rámci svojho podnikania ponúka alebo poskytuje úvery alebo pôžičky, ktoré spĺňajú aspoň jednu z podmienok uvedených v § 1 ods. 3 písm. f) a l), pričom tieto úvery alebo pôžičky nespĺňajú žiadnu z podmienok uvedených v § 1 ods. 3 písm. a), b), d), e), g) až k) a m) až r); za iného veriteľa sa nepovažuje banka, pobočka zahraničnej banky a finančná inštitúcia podľa osobitného predpisu,6) ktorá má povolenie na činnosť udelené Národnou bankou Slovenska,

d) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom,

e) povoleným prečerpaním forma spotrebiteľského úveru, ktorý umožňuje spotrebiteľovi disponovať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku jeho platobného účtu, ktorý má vedený u veriteľa,

f) prekročením automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania,

- g) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj poisťné a náklady spojené so zmluvou o zabezpečení záväzku spotrebiteľa podľa tohto zákona, ktorých uzavretím bolo podmienené získanie spotrebiteľského úveru alebo jeho získanie za ponúkaných podmienok,
- h) celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom,
- i) ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19,
- j) úrokovou sadzbou spotrebiteľského úveru úroková sadzba vyjadrená ako fixné alebo variabilné percento, ktoré sa na ročnom základe uplatňuje z výšky čerpaného spotrebiteľského úveru,
- k) fixnou úrokovou sadzbou spotrebiteľského úveru jedna úroková sadzba spotrebiteľského úveru dohodnutá medzi veriteľom a spotrebiteľom v zmluve o spotrebiteľskom úvere na celú dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo viac úrokových sadzieb spotrebiteľského úveru dohodnutých medzi veriteľom a spotrebiteľom v zmluve o spotrebiteľskom úvere na čiastkové obdobia s výhradným použitím fixného konkrétneho percenta; ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere nie sú stanovené všetky úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, úroková sadzba spotrebiteľského úveru sa považuje za fixnú iba na tie čiastkové obdobia, na ktoré sú úrokové sadzby spotrebiteľského úveru určené výhradne použitím fixného konkrétneho percenta dohodnutého pri uzavretí zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- l) celkovou výškou spotrebiteľského úveru maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- m) trvanlivým médiom každý prostriedok, ktorý umožňuje uloženie informácií spôsobom prístupným na používanie v budúcnosti na časové obdobie zodpovedajúce účelom informácií a ktorý umožňuje verné reprodukovanie uložených informácií.

29. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

30. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy, Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

31. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy, Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka¹⁸⁾ musí obsahovať tieto náležitosti:

- a) druh spotrebiteľského úveru,
- b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,
- c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,

- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
- n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,
- o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
- t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,
- x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,
- y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

32. Podľa § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov účinného v čase uzatvorenia zmluvy 1) Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,
- b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

(2) Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

33. Podľa § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (4) Spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.18ba)

34. Podľa § 54a Občianskeho zákonníka premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.

35. Podľa § 107 Občianskeho zákonníka (1) Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. (2) Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

36. Podľa § 451 Občianskeho zákonníka (1) Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. (2) Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

37. Na základe z vyššie uvedeného súd právne uzatvára:

38. Právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným možno považovať za spotrebiteľský právny vzťah medzi veriteľom- dodávateľom konajúcim vrámci svojho predmetu podnikateľskej činnosti a dlžníkom-spotrebiteľom, ktorý nie je podnikateľom, resp. nekoná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Vzťahujú sa naň ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z.

39. Predmetná zmluva o úvere neobsahuje správny údaj o výške RPMN, nakoľko podľa interaktívnej kalkulačky portálu finančnej osvetly a ochranu finančného spotrebiteľa je výška RPMN v danom prípade 363,55 % a v zmluve je uvedené, že výška RPMN je 128,20 %. Nakoľko tento údaj je v zmluve uvedený v nižšej hodnote tá v neprospech spotrebiteľa súd má za to, že v zmluve absentuje uvedenie RPM N. Uvedené je v rozpore s § 9 ods. 2 pís. j) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, podľa toho spotrebiteľská zmluva o úvere musí obsahovať: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

40. Súd má zato, že v zmluve o úvere absentujú aj iné podstatné náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 cit. Zákona a to: a) druh spotrebiteľského úveru, ktorý údaj a absentuje úplne a f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Treba totiž rozlišovať medzi termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a ďalšou náležitosťou, ktorou je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá v zmluve uvedená nie je. (Rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 1CoCsp/19/2020 z 19. 11. 2020).

41. S poukazom na § 11 ods. 1 zákona číslo 129/2010 Z.z. úver z predmetnej zmluvy súd považuje za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko v zmluve absentujú podstatné náležitosti a je uvedená nesprávna RPMN.

42. Žalobca sa domáhal aj rozhodnutia o povinnosti žalovaného zaplatiť mu sumu 235 € spolu titulom bezdôvodného obohatenia s úrokom z omeškania o výške 5% ročne z tejto sumy počnúc od 2. dňa po dni doručenia žaloby.

43. Nakoľko súd mal zato, že predmetný úver je bezúročný a bezpoplatkový, mal zato, že žalobca zaplatil žalovanému na predmetnom úvere o 235 € viac, než mal. V tomto Rozsahu došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného, nakoľko toto plnenie prijaté od žalobcu bolo uskutočnené bez právneho dôvodu. Táto suma predstavuje rozdiel medzi sumou, ktorú žalobca žalovanému celkom uhradil 535 Euro a sumou poskytnutého úveru 300 Euro.

44. Súd je povinný zaoberať sa ustanovením § 54 a Občianskeho zákonníka ex offa a zároveň žalovaný vzniesol námietku premlčania v odvolacom konaní. Citované zákonné ustanovenie § 54 a Občianskeho zákonníka platí od 05.12.2018 a v súlade s § 879 v Občianskeho zákonníka konanie, predmetom, ktorého je pohľadávka vzniknutá zo spotrebiteľskej zmluvy začaté pred účinnosťou tohto zákona (pred účinnosťou 05.12.2018) sa dokončí podľa doterajších predpisov. Konanie v tejto veci sa začalo po 05.12.2018, pretože žalobabola podaná na tento súd dňa 19.02.2022. Teda je povinnosťou súdu skúmať,

či uplatnený nárok na finančné plnenie nie je premlčaný. Pokiaľ ide o premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy, je nevyhmáateľné či už svedčí spotrebiteľovi alebo dodávateľovi.

45. Ako to konštatoval Najvyšší súd Slovenskej republiky v Uznesení sp. zn. 5Cdo/29/2021 z 28.09.2021 premlčanie (inveteratio) je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého nárok možno odvrátiť námietkou premlčania. Použitie tohto spôsobu obrany má za následok zánik nároku patriaceho k obsahu práva. Súd sa môže zaoberať vznesenou námietkou premlčania bez toho, aby skúmal samotnú existenciu subjektívneho práva veriteľa. Premlčaním (na rozdiel od preklúzie) právo samo osebe nezaniká, len sa oslabuje v tej svojej zložke, ktorá predstavuje nárok. Subjektívne právo aj po aplikácii námietky premlčania trvá ďalej vo forme naturálneho záväzku, ktorého uplatniteľnosť je ale obmedzená na dobrovoľné splnenie povinným. Pri premlčaní práva na vydanie bezdôvodného obohatenia zákon ustanovuje kombinované premlčacie doby, a to subjektívnu dvojročnú a objektívnu trojročnú, v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia desaťročnú. Odlišný a na sebe nezávislý je začiatok a priebeh ich plynutia aj ich skončenie. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je rozhodujúci okamih, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo. Pri posudzovaní začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby je potrebné vychádzať zo skutočnej, nie z predpokladanej vedomosti oprávneného o tom, že na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia došlo a kto ho získal. Touto vedomosťou ustanovenie §-u 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemieni znalosť právnej kvalifikácie, ale skutkových okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodiť. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby možno spájať s okamihom, v ktorom si žalobca musel byť vedomý toho, že bez existujúceho právneho dôvodu plnenia previedol na účet žalovaného vyššiu čiastku. Významné nie je, či oprávnený subjekt má právne znalosti, aby bol subjektívne schopný posúdiť tieto skutkové okolnosti a zistiť, že zmluva, podľa ktorej plnil, je neplatná. Nejde o vedomosť právnej kvalifikácie podľa § 107 Občianskeho zákonníka, ale o znalosť skutkových okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodiť. Nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o získaní tohto bezdôvodného obohatenia dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti prípadne aj skôr. Za skutkovú okolnosť (skutkové okolnosti), ktorá je (sú) podstatná pre nadobudnutie vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, potrebnej pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby, je potrebné považovať skutočnú vedomosť spotrebiteľa o tom, že nemá (nemal) plniť splátky spotrebiteľského úveru vo výške dohodnutej v úverovej zmluve. Bez tejto vedomosti je spotrebiteľ v presvedčení, že jeho povinnosťou je (bolo) plniť zmluvne dohodnutý záväzok a splácať dlh splátkami vo výške dohodnutej v zmluve, ktorej návrh riadne a podľa dôvery spotrebiteľa v súlade so zákonom vypracoval veriteľ - dodávateľ ponúkajúci svoj produkt. Nestačí preto len predpokladať, že oprávnená osoba skutkové okolnosti mohla vedieť, alebo sa ich mohla alebo mala dozvedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť. Súd zdôrazňuje, že spotrebiteľova vedomosť o tom, že výška splátok (resp. celého konečného dlhu zahŕňajúceho aj úroky a poplatky) je v úverovej spotrebiteľskej zmluve uvedená nesprávne, je sama osebe skutkovou okolnosťou, nie okolnosťou právnou (zistenie o rozpore takéhoto zmluvného dojednaní so zákonom je len dôvodom nadobudnutia tejto vedomosti). Otázku nadobudnutia skutočnej vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, nemožno oddeliť od ustálenia momentu, kedy spotrebiteľ túto vedomosť získal. Ide totiž o to, či je možné pri každej zmluve o spotrebiteľskom úvere a u každého spotrebiteľa automaticky usudzovať nadobudnutie skutočnej vedomosti o bezdôvodnom obohatení len na základe spotrebiteľovej dôkladnej znalosti obsahu zmluvy o úvere a povinnosti plnenia na účet veriteľa, čo by v podstate znamenalo prezumpciu jeho vedomosti o rozpore jej (niektorých) ustanovení so zákonom. Najvyšší súd Slovenskej republiky už v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/1/2012 uviedol, že starorímsky princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ (práva patria bdelym) v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach (teda v závislosti od konkrétnych okolností) ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. V uznesení sp. zn. 6MCdo/9/2012 zo dňa 16.01.2013 Najvyšší súd doplnil, že ochrana spotrebiteľa je predmetom verejného záujmu a je nevyhnutná pre zvýšenie životnej úrovne a kvality života občanov. Poukázal na povinnosť súdu rešpektovať základné právo na spravodlivú súdnu ochranu zaručené článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktoré sa zaručuje nielen tomu, kto uplatňuje svoje práva, ale aj tomu, proti komu je nárok uplatňovaný. Najvyšší súd tiež uviedol, že rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“ v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere. Jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Súd udáva, že podstatnou skutkovou okolnosťou, ktorú by sa mal spotrebiteľ dozvedieť, aby mu začala plynúť subjektívna premlčacia lehota, je vedomosť o tom, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pri skúmaní momentu, kedy spotrebiteľ

nadobudol vyžadovanú skutočnú (preukázanú) vedomosť o tejto podstatnej skutkovej okolnosti (viď uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 413/2013) je potrebné si uvedomiť, že ide o subjektívny okamih, v ktorom sa spotrebiteľ dozvie také skutkové okolnosti, ktoré mu umožnia uplatniť svoje práva v súdnom konaní žalobou o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď sa jeho právo stalo nárokom (actio nata). Rozhodujúce nie je, či možnosť dozvedieť sa tieto skutočnosti mal už skôr. Aj v prejednávanej spore je potom potrebné individualizovať, kedy žalobca nadobudla vedomosť o tom, že došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Vychádzať treba z reálneho momentu, kedy sa žalobca dozvedel o tom, že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil (rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/121/2009, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/107/2017).

46. V zmysle § 107 Občianskeho zákonníka sa pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby vyžaduje skutočná, teda preukázaná, nielen predpokladaná vedomosť na strane oprávneného, pričom z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca sa o bezdôvodnom obohatení žalovaného na jeho úkor dozvedel od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa H 167/21 dňa 1.7.2021. Od tohto dňa začala plynúť žalobcovi dvojiročná subjektívna premlčacia lehota. Žaloba v tejto veci bola tunajšiemu súdu doručená 10.1.2022, teda pred uplynutím subjektívnej premlčacej lehoty.

47. Ako uviedol Krajský súd Prešov v Rozhodnutí sp. zn. 17CoCsp/49/2022 z: 14. 03. 2023 Pri posudzovaní plynutia objektívnej premlčacej doby a dĺžky jej plynutia je potrebné preukazovať úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť. Vtedy je namiesto aplikovať namiesto 3-ročnej objektívnej premlčacej doby 10-ročnú premlčaciu dobu. Plynutie objektívnej lehoty, jej dĺžka, najmä zvýhodnená 10-ročná lehota, prešlo určitým názorovým vývojom pri posudzovaní úverových zmlúv, ktoré majú spotrebiteľský charakter. Súdny dvor uviedol v rozhodnutí C-485/19, že za okolností, o ktoré ide v prejednávanej veci, existuje nezanedbateľné riziko, že sa spotrebiteľ nebude počas lehoty na plnenie vyplývajúce z úverovej zmluvy dovoľávať svojich práv priznaných právom únie, keď k premlčaniu v trojiročnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 2 OZ dôjde aj vtedy, keď spotrebiteľ sám nie je schopný posúdiť, či je zmluvná podmienka nekalá, alebo keď nevedel o nekalej povahe zmluvnej podmienky. Potrebné je preto zohľadniť znevýhodnené postavenie spotrebiteľa, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ale aj úroveň informovanosti a skutočnosť, že je možné, že spotrebiteľia nevedia o svojich právach, a preto Súdny dvor na prvú položenú prejudiciálnu otázku vo veci C-485/19 odpovedal, že: „Zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle Smernice 93/13, alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami Smernice 2008/48, sa vzťahuje trojiročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu“. Táto odpoveď Súdneho dvora na posudzovanie plynutia troji alebo desaťročnej premlčacej doby bola zásadná pre prijatie uznesenia Najvyššieho súdu SR z 28.2.2022 pod sp. zn. 7Cdo/268/2021, ktoré uznesenie bolo uverejnené ako R15/2022 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 2/2022, podľa ktorého „analogická aplikácia 10-ročnej objektívnej premlčacej doby súdmi Slovenskej republiky pri práve spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka) získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, je právnym dôsledkom prednosti rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-485/19 zo dňa 22.4.2021 v právnom poriadku Slovenskej republiky.“ Na základe uvedeného potom odvolací súd musí konštatovať, že v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít je irelevantné, či bezdôvodné obohatenie, ktoré získal dodávateľ na úkor spotrebiteľa, vzniklo v dôsledku neprijateľných zmluvných podmienok, alebo absencie obligatórnych náležitostí úverovej zmluvy, vždy je potrebné v zmysle rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie C-485/19 aplikovať analogicky 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu v úverových spotrebiteľských vzťahoch.

48. Začiatok plynutia objektívnej lehoty sa viaže na moment obohatenia. K momentu bezdôvodného obohatenia došlo u žalovaného úhradou poslednej splátky do úverovej výšky 300 eur dňa od kedy všetky ďalšie poskytnuté plnenia majú charakter bezdôvodného obohatenia. Nakoľko žaloba v tejto veci bola podaná dňa 19.1.2022, stalo sa tak pred uplynutím 10 ročnej objektívnej premlčacej doby, nakoľko samotná spotrebiteľská zmluva bola uzatvorená 25.1.2013 a k plneniu mohlo dôjsť až neskôr.

49. Súd teda právne uzatvára, že nárok žalobcu nie je premlčaný.

50. Súd priznal žalobcovi právo na úroky z omeškania z dlžnej sumy počnúc druhým dňom od doručenia žaloby v tejto veci žalovanému nakoľko tento deň považoval súd za uplatnenie práva voči žalovanému. Výšku úrokov z omeškania určil súd s poukazom na podľa § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia občianskeho zákonníka, podľa ktorého výška úrokov z omeškania je o 5 % vyššia ako základná úroková sadzba H. I. J. platná k 1. dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

51. V tejto právnej veci sa žalobca domáhal určenia, že úver je bezúročný a bez poplatkov, povinnosti zaplatiť bezdôvodné obohatenie, ako aj určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky a mal v konaní vo všetkých bodoch plný úspech.

52. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

53. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. Žalobca bol v konaní plne úspešný, preto má žalobca voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

54. Vzhľadom na vyššie uvedené bolo potrebné rozhodnúť tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia. Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.